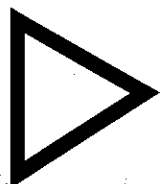

**Stedelijk
Museum**

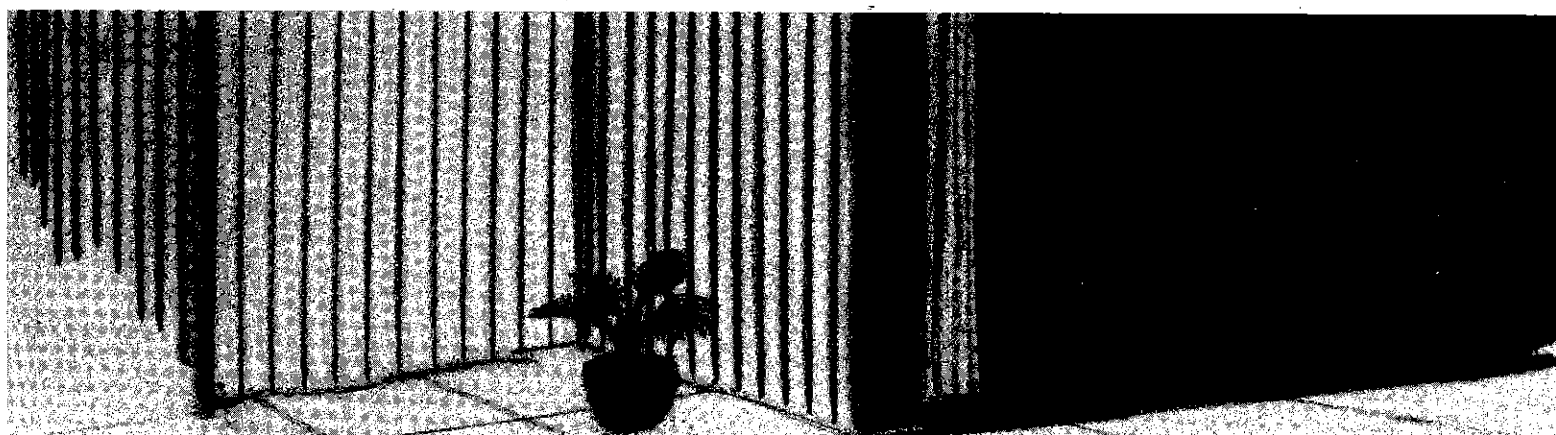
BUREAU AMSTERDAM

NO 33

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

Michael Barendse

25.10 TM 7.12 1997

COVER

A STITCH IN TIME.

"Als je jong bent heb je een antenne voor wat er in die tijd belangrijk is en dat wordt dan jouw stijl. Ik wil werk maken dat voor deze tijd relevant is, maar ik hoop dat het niet in twee jaar tijd ouderwets zal zijn, ik hoop dat het een aantal jaren overleeft."

Michael Raedecker geeft in zijn benadering van de schilderkunst nieuwe wending aan traditionele thema's door methoden en manieren van schilderen te gebruiken die gewoonlijk niet met figuratieve schilderkunst worden geassocieerd. Hij maakt met garen en verf, die hij op het doek giet, interieurs en exterieurs die aan een klassieker traditie doen denken. Door slechts een paar details wordt deze collage voor de kijker een opvallend grafisch beeld dat in onze collectieve herinnering een sterke weerklank oproept en duidt op een onrustbarende en verstoorde wereld. In een palet van gedempte kleuren, die in tonaliteit sterk verwant zijn, gevat in lege hotelkamers en moderne 'droomhuizen', verandert hij een romantische blik uit het verleden in een soort 'still' van een bloedstollende scène uit een misdaadreportage in een tv-documentaire.

A STITCH IN TIME.

"When you are young, you have an antenna for knowing what is important for the time and this turns out to be your style. I want to make work which is relevant to now, but I hope it won't become old fashioned in two years time, I hope it survives a number of years."

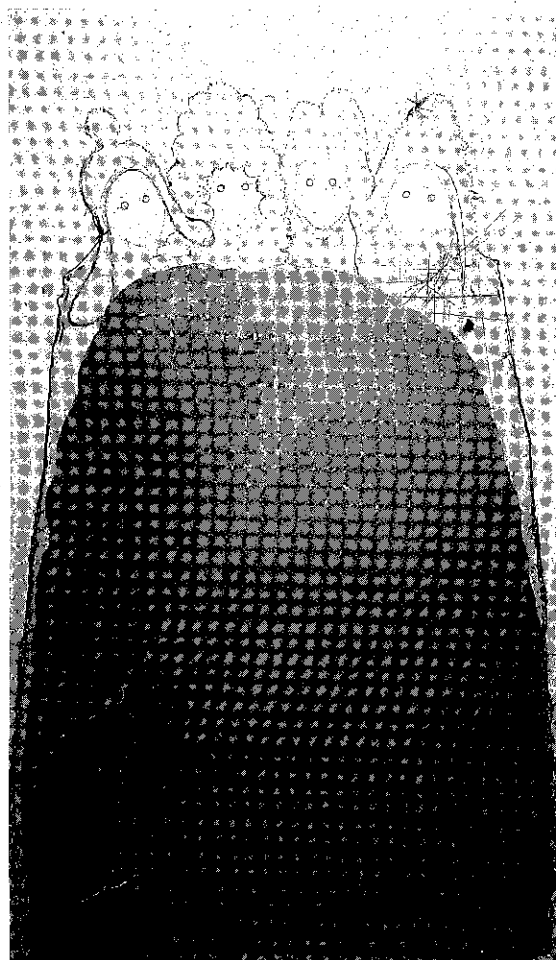
Michael Raedecker's approach to painting is to give traditional subject matter a new twist by using methods and procedures of picture making not usually associated with image based painting. Interiors and exteriors reminiscent of a more classic tradition are created from yarn and poured paint. This collage establishes for the viewer, from a few scant details, a striking graphic which resonances strongly within our collective recognition making a painting, suggestive of a disquieting and disturbed world. Using a palette of muted colours in close tonal relationships,

empty hotel rooms and modern 'dream houses', he turns a romantic view of the past, into a would-be still from a chilling scene of the crime reportage from documentary television.

Raedecker found yarn from an earlier career in the fashion industry. He uses it to sketch on the canvas a few necessary details, a straight line here, or a scribble there, using thread like a pencil or a brush. These paintings, in the freedom with which they mix paint and yarn, avoid craft connotations as well as any already heard feminist discussion of female craft skills. They delight in the joy of material contradictions. Paint is applied to show its versatility, making images and covering areas up; the work emerges as much from an intuitive approach to making, as it does from careful planning. Pours and spills in paint whirl and pool, allowing one colour to be infected

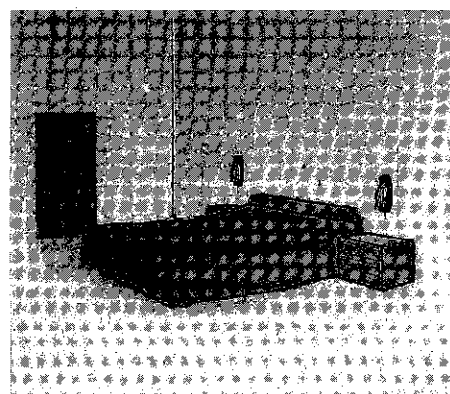
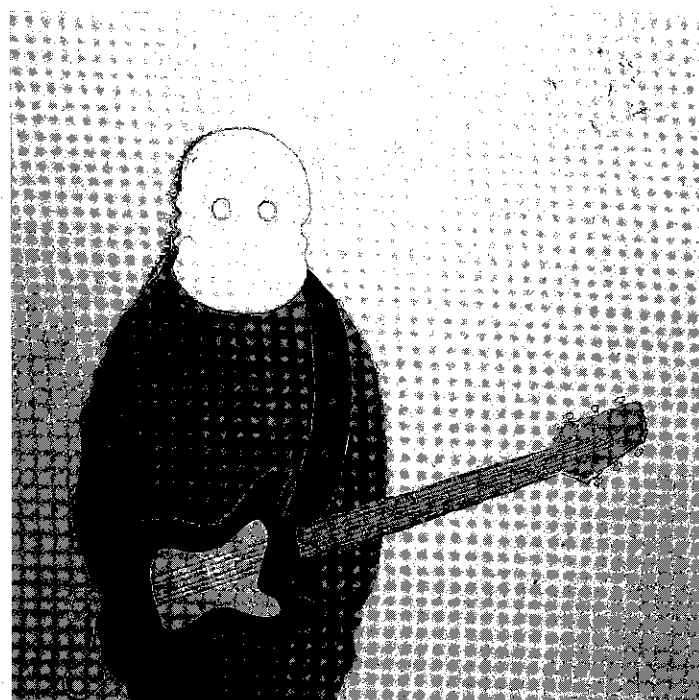
Raedecker kende garen van zijn eerdere werkzaamheden in de mode-industrie. Hij gebruikt het om op het doek enkele essentiële details te schetsen, een rechte lijn hier of een krabbel daar, en gebruikt de draad daarbij als een potlood of een kwast. Door de vrijheid waarmee in deze schilderijen verf en garen zijn vermengd, worden zowel ambachtelijke associaties als een gedateerde feministische discussie over kunstnijverheidstalent van vrouwen vermeden. Ze spetteren van het plezier dat uit de materiaalstellingen spreekt. Verf wordt opgebracht om te laten zien hoe veelzijdig het materiaal is; het werk ontstaat, al beelden makend en vlakken bedekkend, evenzeer vanuit een intuïtieve benadering, als vanuit een zorgvuldige planning. Scheuten en gemorste slierten verf wervelen en vloeien samen, waardoor kleuren zich met elkaar vermengen: de wisselwerking tussen het bekende resultaat van een werkwijze en techniek enerzijds en de onzekerheid hoe de massa van gegoten of gemorste verf eruit zal zien wanneer het is opgedroogd, laat ruimte voor een zekere mate van toeval.

Raedecker, die zijn blik gericht houdt op wat er in de Londense 'scene' is gebeurd, is zelfver-

zekerd genoeg om bepaalde schildertechnieken die met jonge Britse schilders worden geassocieerd, op een nieuwe manier te gebruiken. Ian Davenport's sculpturale gegoten verfmassa's, Gary Hume's vlak geschilderde glanzende kleurvlakken en Chris Ofili's gebruik van het decoratieve oppervlak worden samengevoegd en vermengd zodat ze voor een heel ander doel kunnen worden gebruikt.

"Ik kijk graag naar schilderijen die je vragen de details ervan vanaf verschillende afstanden te ontdekken." Raedecker heeft het vakmanschap van een intimistisch schilder, dat hij paart aan de kracht van zijn sterke grafische beeld. "Sommige van mijn schilderijen zijn heel leeg. Er gebeurt bijna niets. Met een beetje verf en een beetje draad kan ik me op de details concentreren om kleine vlakken specifiek te maken - de lampen in een kamer of een varen in zijn blauwe pot. Evenwicht tussen het garen en de hoeveelheid details is heel belangrijk. Als het hele schilderij op die manier was gemaakt, zou het er uitzien als kitsch. Soms balanceer ik op het randje van de kitsch, maar ik wil geen kitscherige schilderijen maken, ik wil niet over dat randje heen gaan."

with another. Hovering between a known result of procedure and technique and the uncertainty of what the mass of a spill or pour will actually look like as it settles, allows a degree of chance.

Keeping his eyes on what has happened on the London scene, Raedecker is relaxed enough to invent a new use for certain paint techniques associated with young British painters, Ian Davenport's sculptural masses of poured paint, Gary Hume's flatly painted coloured areas of glossy paint and Chris Ofili's use of a decorative surface, are sampled and remixed, to suit an altogether different purpose.

"I like to look at paintings where you are asked to come and discover their details at different distances." Raedecker has an intimist's skill. He unites this with the power of a strong graphic image. "Some of

my paintings are quite empty. There is hardly anything happening, with just a little paint and little thread I can concentrate on the details, to make small areas specific, the lamps in a room or a fern plant in it's blue pot. The balance between the yarn and the level of detail is very important. If all of the painting was made in this way, it would look kitschy. Sometimes I am on the edge kitsch. I don't want to go over that edge."

A dialogue with paintings from the past as well as the present is also apparent. The view from a room to a garden was triggered from a renaissance painting. "I look at American art. I like early Pop Art- the hand painted Pop of Lichtenstein before it became mechanical." Raedecker is happy taking an international approach to rework some classic themes of Dutch painting, views from in and around

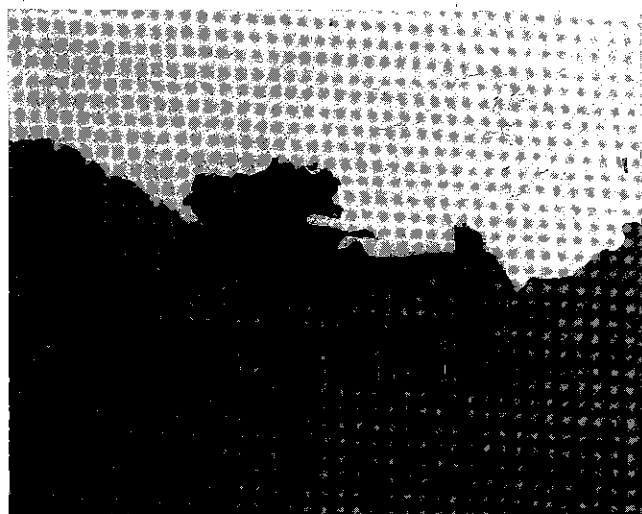
Ook is een dialoog met schilderkunst uit heden en verleden zichtbaar. Het gezicht door een raam op de tuin is ingegeven door een renaissance-schilderij. "Ik kijk naar Amerikaanse kunst. Ik houd van vroege Pop Art. De handgeschilderde Pop Art van Lichtenstein voordat het een mechanisme werd." Raedecker kiest graag een internationale benadering om enkele klassieke thema's van de Nederlandse schilderkunst opnieuw te bewerken, taferelen in en om het huis. Hij verandert daarbij hun zuiverheid door het aura van de televisiecultuur toe te voegen, zodat de beelden geassocieerd raken met een Amerikaanse nostalgie naar het eigen verleden. "De Amerikaanse cultuur is de Europese cultuur binnengeslopen en wij kopiëren veel dingen uit de Amerikaanse cultuur. Zij wordt ons opgedrongen."

Raedecker houdt ervan de belofte van geluk in het geïdealiseerde kraakheldere gezinsleven, dat in televisieshows uit de jaren zestig - bijvoorbeeld in "The Brady Bunch" - wordt gepresenteerd, om te keren; de modelhuishoudens uit de jaren zestig opnieuw te bezoeken, maar er nu locaties te zien om een treuriger en duisterder kant van de droom op te projecteren. "Ik werk met populaire collectieve beelden en mensen

hebben eigen verhalen waarmee ze de schilderijen invullen. In een film heb je bij een gevaarlijke of mysterieuze scène muziek nodig om het geheel angstaanjagender te maken. Ik bouw mijn schilderijen net als filmmuziek op. Ik heb een kader gegeven, een scène, en ik vraag de kijker het in te vullen."

Al doen de beelden misschien aan Amerika denken, de sfeer is uitgesproken Europees. Donker en somber, verwijzend naar de poverheid en eenvoud van de materialen. Invloed van Luc Tuymans en Marlene Dumas is onmiskenbaar aanwezig in de zwaargeladen atmosfeer van het werk. Achter de propere façade suggereert Raedecker graag een of andere misdaad met titels als "Behind the scene" en "The Getaway", die zinspelen op een filmcultuur, zonder met zoveel woorden het vermoeden op te roepen dat er iets vreselijks is gebeurd. "Mijn schilderijen zwijgen en zijn reflectief. Ze wijzen in een bepaalde richting zonder alles te verraden. Ik wil graag dat mensen de schilderijen zelf ontdekken. Ik wil niet dicteren wat mensen moeten zien."

Martin Maloney, september 1997

the home, but changing their purity, adding the aura of t.v. culture so the images become associated with an American nostalgia for its past. "American culture has slipped into European culture and we copy a lot of things from American culture. It is pushed at us."

Raedecker enjoys the idealisation of squeaky clean family life presented through t.v. shows from the 1960's, like 'The Brady Bunch', reversing their promise of happiness, revisiting idealised 1960's happy homes but seeing them now as potential sights for projecting a more gloomy and sinister side of the dream. "I am dealing with popular collective images and people have stories of their own to fill in the painting. In a film you need a music score to orchestrate a dangerous or mysterious scene, to make it more horrifying, I set my paintings up similar to a music score. I've given one

frame, one scene and I've asked the viewer to fill it in."

If the images are reminiscent of America, the mood is distinctly European low key and sombre with a reference to the poverty and simplicity of materials. Luc Tuymans and Marlene Dumas are influences on the work's tensely charged atmosphere. Raedecker is keen to suggest some crime behind the clean facade with titles like 'Behind the scene' and 'The Getaway', which allude to film culture without being specific provoking speculation that something awful has occurred. "My paintings are silent and reflective, pointing in a direction without giving everything away. I would like people to discover the paintings by themselves. I don't want to be the dictator of what people see."

Martin Maloney,
September 1997

THE 'LOUDSPEAKERS CHORUS' Michael Raedecker & Guy Bar-Amotz

In de 'Cover' - tentoonstelling wordt in de achterste ruimte een samenwerkingsproject van Michael Raedecker en Guy Bar-Amotz (Israël, 1967) gepresenteerd: 'The Loudspeakers Chorus' (Het Koor van Luidsprekers). In de door Bar-Amotz ontworpen installatie spelen plastic luidsprekers gemaakt van wegwerpbekertjes, geluid en muziek die door Raedecker speciaal voor dit project is gecomponeerd. Het 'Chorus' is een repertoire-orkest dat stukjes speelt van verschillende musici die gebruik maken van de structuur van het orkest en de weerklank van het materiaal van de luidsprekers binnen het muzikale geheel van het stuk. Raedecker experimenteert met geluiden als gegrom, toevallige geluiden en filmmuziek als basis voor zijn muzikale stuk.

Door een vorm en een specifieke melodie om te spelen te geven, functioneert dit project als alternatieve suggestie voor populaire en alledaagse locaties als hotellobby's, winkelcentra en bioscopen. Op die plekken worden de geluiden die door de anonieme luidsprekers te horen zijn, gebruikt om boodschappen van buitenaf over te brengen, zoals aansporingen om te consumeren en te geloven.

Het 'The Loudspeakers Chorus' is een locatie waar die geluiden worden gescheiden van hun vooraf bepaalde functie en nieuwe, eigen boodschappen uitzenden.

THE 'LOUDSPEAKERS CHORUS'

Michael Raedecker & Guy Bar-Amotz

In the 'Cover' show the back room presents a collaboration between Michael Raedecker & Guy Bar-Amotz (Israel, 1967): 'The Loudspeakers Chorus'. The installation made by Bar-Amotz combines plastic loudspeakers, made from throwaway cups, which are playing music that have been made by Raedecker specifically for this project. The 'Chorus' is a repertoire orchestra that plays sound pieces of different musicians who use the orchestra's structure and the reverb of the loudspeakers' materials within the musical

body of the piece.

Raedecker challenges sounds like growls, incidental noises and movie-scores as a basic ground for his musical piece.

By giving a form and a specific tune to play, this project functions as an alternative suggestion to popular and common sites, like hotel-lobbies, shopping malls, and cinemas. In those sites, the sound heard through anonymous speakers are used for transmitting external messages, like consuming and believing.

The 'Loudspeakers Chorus' is a site in which those sounds are separated from their predetermined function sending new messages for their own.

Biografie

Michael Raedecker
1963, Amsterdam

Gerrit Rietveld Academie,
Amsterdam, 1985-1990
Rijksakademie van
Beeldende Kunsten,
Amsterdam, 1993-1994
Goldsmiths' University,
Londen, 1996-1997

SOLOTENTOONSTELLINGEN

1994 Flaming Youth,
De Bank, Enschede
1995-96. Galerie Nouvelles
Images, Den Haag

GROEPTENTOONSTELLINGEN

1992 Koninklijke Subsidie,
Koninklijk Paleis,
Amsterdam
1993 Koninklijke Subsidie
voor de Vrije Schilderkunst,
Koninklijk Paleis,
Amsterdam en Nederlands
Instituut, Rome
1994 Jonge Kunstenaars,
Galerie Nouvelles Images,
Den Haag
1994 Puber Alles, Stedelijk
Museum Bureau Amsterdam,
Amsterdam
1994 Prix de Rome, Arti et
Amicitiae, Amsterdam
1994 Cha Cha, Rijksakade-
mie van Beeldende
Kunsten, Amsterdam
1994-95 Germinations 8,
St. Joost Academie &
De Beyerd, Breda en in
Warschau, Athene en
Madrid
1996 Collectie Océ van der
Grinten, Bonnefanten
Museum, Maastricht
1996 9 Schilders,
De Begane Grond, Utrecht
1997 Final Show Ma Fine
Art, Goldsmiths' University,
Londen
1997 Gracelands Palace,
Galerie Fruchting, Frankfurt

Lezing

Donderdag 20 november
1997, 20.00 uur.
'Technoculture and Cinema'.
Met VIVIAN SOBCHACK en
CONSTANCE PENLEY
Moderator: Sybille Lammes
Toegang f 5,-, reserveren:
020 4220471.

Vivian Sobchack is profes-
sor aan de UCLA in Los
Angeles en auteur van
'Screening Space: The
American Science-Fiction
Film' en 'The Address of
the Eye: A Phenomenology
of Film Experience'.
Sobchack zal een lezing
geven met als titel 'The
Morphological Imagination:
Cinema Surgery and Special
Effects', over digitale 'mor-
phing'-technieken in relatie
tot het begrip van de 'real'
in de wereld van horror,
science fiction en fantasie.

Constance Penley is profes-
sor of Film Studies en
Women's Studies aan de
University of California,
Santa Barbara. Zij schrijft
onder meer over feministi-
sche mediatheorie, weten-
schap en technologie, zoals
in 'The Future of an
Illusion: Film, Feminism,
and Psychoanalysis'.
Haar meest recente boek
'NASA/Trek: Popular Science
and Sex in America' vormt
het uitgangspunt voor haar
lezing in Bureau Amster-
dam. In NASA/Trek onder-
zoekt zij de moeizame ver-
houding tussen technologie
en vrouwelijkheid. Zo be-
handelt zij de fragiele mas-
culine utopie die door NASA
gecreëerd wordt maar ook
de illegale homo-erotische
interpretaties van de Star
Trek-verhalen door vrouwe-
lijke fans.
De moderator van deze
avond is Sybille Lammes,
promovenda bij de Universi-
teit van Amsterdam.

De lezing wordt georgani-
seerd in samenwerking met
het Kunsthistorisch
Instituut van de Universiteit
van Amsterdam en finan-
cieel ondersteund door het
Amsterdams Fonds voor de
Kunst.

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op
de Nieuwsbrief van Bureau
Amsterdam. Als u f 25,-
overmaakt op girorekening
4500092 t.g.v. Dienst Musea
voor Moderne Kunst te
Amsterdam onder vermeld-
ding van Nieuwsbrief Bureau
Amsterdam krijgt u de
nieuwsbrief een jaar lang
toegestuurd. U ontvangt
dan tevens de uitnodigin-
gen voor de openingen.

Colofon

Tekst: Martin Maloney,
Michael Raedecker &
Guy Bar-Amotz
Redactie: Leontine Coelewij
Secretariaat: Jan Meijer,
Peggy Zwagers (ass.)
Vormgeving: Mevis &
Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Titia Fuchs

Met dank aan: Galerie
Nouvelles Images, Den
Haag; L. Pols en N. van
Triest, Rotterdam; Maria
Tuerlings, Amsterdam.

Het project 'The Loud-
speakers Chorus' van
Michael Raedecker &
Guy Bar-Amotz is financieel
ondersteund door de Israë-
lische ambassade. The pro-
ject 'The Loudspeakers
Chorus' by Michael Raedecker
& Guy Bar-Amotz has been
financially supported by the
embassy of Israël.

Stedelijk Museum
Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31. (0)20. 4220471
fax. 31. (0)20.6261730
e-mail: smba@xsall.nl
geopend van di t/m 20,
11.00 t/m 17.00 uur

13 december 1997 -
18 januari 1998

Krijn de Koning en
Gladstone Thompson